

19 Ocak'ta
vurulduğu yerde,
AGOS'un önündeyiz!

HEPİMİZ
HRANTIZ
HEPİMİZ
ERMENİYİZ

**Balyoz darbe
girişimi aklanamaz!**
20 Ocak'ta sokaktayız!

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 455 ■ 3 Ocak 2013 ■ Fiyatı: 25 krş.

**Barış için
sen de
bir şey yap**

sayfa 2-3

Hrant için, adalet için...

Hrant Dink, yayın sorumluluğunu yaptığı Agos gazetesinin önünde 6 yıl önce 19 Ocak 2007 günü öldürüldü.

Bu katliamı sulandırmaya çalışanlar ne derse desinler, Hrant Dink tüm topluma Ermeni soykırımının yarattığı travmadan çıkış yolunu göstermeye çalışan Ermeni bir gazeteci olduğu için öldürüldü.

Hrant Dink'i kimin öldürdüğünü biliyoruz. Darbecilerin Kafes Eylem Planı'nda, Hrant Dink cinayetinden net bir şekilde "operasyon" olarak bahsediliyor. Hrant Dink'i, Ergenekoncular öldürdü.

2000'li yılların başında Milli Güvenlik Kurulu toplantısında "Misyonerlik karşıtı devlet kampanyası" ilan edildi. Bölücülük-komünizm-irtica tehditlerinin yanına bir de anti misyoner bir kampanya eklendi. Rahip Santoro'nun öldürülmesi, Zirve yayınevi katliamı, azınlıklara yönelik linç girişimleri bu kampanyanın bir parçası olarak işlendi.

Kampanyanın amacı, AKP hükümetinin şeriatçı olduğunu ve sadece laiklerin değil, müslüman olmayanların da yaşamının tehlike altında olduğu algısını pekiştirmektir.

Derin bir operasyonu örgütleyen devletin cuntacı kanadıyla AKP liderliğinin Rum, Yahudi, Ermeni algısının ortaklığı, anti misyoner kampanyanın planlayıcı ve uygulayıcılarına geniş bir alan yarattı.

Sonra 301. Madde'den Hrant Dink'in yargılanma ve aslında hedef olma süreci başladı.

AKP liderliği sadece Hrant Dink cinayetini kolaylaştıran iklimi katkı yapmakla kalmadı, cinayetin ardından başlayan yargı sürecinde, cinayeti önceden bilen ve savunan Hrant Dink'i açık açık tehdit eden onlarca bürokrati, polisi ve askeri korudu.

17 Ocak 2012 günü Hrant Dink cinayeti davası sonuçlandı. Devletin siyasi cinayet geleneğiyle, Ermeni soykırımının üzerinde yükselen Ermeni algısının çakışmasının sonucu olarak, dava bir fiyaskoyla sonuçlandı.

Fiyaskoyla sonuçlanmayan tek bir şey var geride kalan 6 yılda. Hrant Dink'in cenazesinin arkasından tüm şehirlerde yürüyen yüz binlerce insanın kararlılığı. Cinayetin 5. yılında "Biz bitti demeden bu dava bitmez" diyen on binlerce insanın kararlılığı.

19 Ocak'ta, cinayeti planlayan, işleyen ve katillerin işini kolaylaştırıp tüm karanlık mekanizmayı kollayanları köşeye sıkıştırmak zorundayız. Bugünden itibaren ulaşabildiğimiz her yerde Hrant için, adalet için yaygın bir kampanya yapmalıyız. Yine Agos'un önünde yine aynı saatte buluşmalıyız.

Son iki yılda Batı'da en kitlesel banş eylemlerini Banş İnisyatifleri gerçekleştirdi. Bunun nedeni her görüşten banş yanlısını birleştiren bir dile ve mücadele önerisine sahip olmasıydı.

Devlet Öcalan'la çözümü konuşuyor:

Diyalog süreci ciddileşti

Yılbaşından iki gün önce başbakan, yılbaşı akşamı ise başbakanlık baş danışmanı Yalçın Akdoğan, devletin istihbarat görevlilerinin İmralı'da görüşmeleri sürdürdüğünü açıkladı.

Görüşmelerin sürdüğü, bütün savaşı eğilimlere rağmen alttan alta diyalog sürecinin işlediği Sosyalist İşçi'nin yıllardır savunduğu görüşleri bir kez daha doğruladı. Üstelik bu kez, görüşmelerin daha ciddi boyutlarda olduğu da ortada.

Devlet açısından bu ciddiyet, sürecin MGK'nın onayıyla sürmesinde açığa çıkıyor. Devletin şu ya da bu kanadı değil, hükümet, ordu, MİT gibi kurumları hep birden yeni süreci onaylıyor.

Peki, Abdullah Öcalan'la görüşmelerde devlet neyi hedefliyor?

Tüm yetkili kurumlar, hedefin, PKK gerillalarının önce sınır dışına çıkması, ardından da PKK'nin silahsızlandırılması

olduğunu vurguluyor.

PKK'nin silah bırakması

Hiçbir gerilla örgütü sonsuza kadar silahlı mücadele istemez. Ulusal kurtuluş örgütleri, siyasal baskının düzeyine göre, taleplerini gündeme getirmenin başka hiçbir yolu kalmadığında silahlı mücadeleye başvurur. PKK de 30 yılda değişiklik gösteren bir dizi köklü talebe sahip. Tek tek taleplerden öteye, Kürt halkının ulusal varlığının tanınması, PKK'nin temel hedefi.

Dolayısıyla, bu günlerde açığa çıkan yeni diyalog sürecinin olumlu bir aşamaya evrilmesi için, devletin atması gereken ilk adım, Kürt halkının ulusal varlığını tanıyacağı beyan

etmesidir. İkinci adım da PKK yönetici ve üyelerinin koşullarının neler olacağına dair güvence verilmesidir.

Üstelik her iki adımın da soyut temenniler olmaktan çıkartılıp, uzun bir zaman dilimine yayılacak diyalog sürecinde pratik, güven verici adımlara dönüşmesi gerekiyor.

Barışı sabote etmek isteyecekler

2013 yılı, barış sürecinin kapısının herkesin göreceği şekilde aralandığı bir yıl olabilir. Bu gelişmelerin önünde bir

dizi engelin olduğunun ve tereyağından kıl çeker gibi bir barış sürecinin şekillenmeyeceğinin altını çizmek gerekiyor.

Soldan sağa, her türlü ulusalcı, barış ve diyalog sürecini engellemek isteyecektir.

Derin yapılanmalar, gelişmeleri provoke etmeye çalışacaktır.

"AKP'yle barış olmazcılar" harekete geçecektir.

AKP'nin siyasi ufkunun darlığı, diyalog sürecini kesintiye uğratacaktır.

İrkçılık ve milliyetçilik, diyalog sürecinin önünde başlı başına bir engel olacaktır.

Diyalog sürecini yeniden ve daha güçlü bir şekilde başlatan, Kürt siyasi hareketinin mücadele düzeyi ve çeşitliliğidir.

Barış sürecinin, hepimiz için gerçek bir kazanıma dönüşmesi için, hükümetin ihtiyatlı

iyimserlik politikasına karşı, sokaklarda, ihtiyatsız bir barış hareketine, Kürt halkının yanında, ama'sız, fakat'sız barış isteyen yüz binlerin sesi

ni çıkartmasına ihtiyacımız var. Bu ses, barış sürecini sabote etmek isteyenleri de köşeye sıkıştırarak tek güç olacaktır.

Roboski: Failler bulunsun

Roboski katliamının birinci yıldönümü olan 28 Aralık 2012'de İrkçılığa ve Milliyetçiliğe Dur De'nin minibüsleriyle Roboski'ye gittik. Mardin'den kalkan minibüsler, Nusaybin çıkışından itibaren 6-7 kez arandı, kimlik kontrolleri yapıldı. Normalde sadece üç arama noktası varken o gün bu sayı iki katına çıkarılmıştı.

Ancak, bir gün önceden başlayan "Roboski'ye kimse alınmıyor", "Şırnak'tan öteye geçmek mümkün değil" söylentileri binlerce kişinin 28 Aralık'ta Roboski'ye akın etmesini önlememişti.

Roboski girişinde bizi onlarca araba karşıladı.

İlk önce mezarlığı ziyaret etmeye gittik. Sabah yapılan yürüyüşü kaçırmış olmamıza rağmen mezarlık hala iğne atsan yere düşmeyecek kadar doluydu. Türkiye'nin dört bir yanından binlerce insan o gün Roboski'ye katledilen 34 kişinin ailelerinin acısını

paylaşmaya, adalet mücadelelerinde onlarla birlikte olduğunu göstermeye gelmişti. .

O gün Roboskililer, bir yıldan beri yaptıkları gibi bir kez daha anlattılar çocuklarının nasıl bombalandığını, devletin cesetleri bile kaldırmaya gelmediğini, devletin sürekli para teklif ederek

kendilerini nasıl aşağıladığını. Hepsinin kafasında şu soru vardı; "Neden bu bombalar hep buralara düşüyor? Neden Batı'dan hiç böyle haberler gelmiyor?" Hepsi de bu sorunun cevabının Kürt olmaları olduğunu biliyorlardı. Katledilen 34 kişi kaçak olduğu için öldürüldü. Dolayısıyla, Roboski katliamının sorumlularının ortaya çıkarılması, devletin Kürt sorununa bakışının değiştiği anlamına gelecektir. Katillerin bulunması bizi barışa bir adım daha yaklaştıracaktır.

Arife Köse

Hükümet katliamın hesabını ver!

DSİP üyeleri Roboski katliamının 1. yıldönümünde Ankara, İstanbul ve İzmir'de protesto gösterilerinde hükümetin hesap vermesi ve katliamın faillerinin yargılanması talebiyle yer aldı. Roboski'ye giden DSİP heyeti katliamın mağduru ailelerle birlikte adalet istedi.

Kaza değil cinayet:
2012'de en az 867 işçi öldü

2012'de yaşanan iş kazalarında ihmal ve güvensiz iş koşulları nedeniyle yaklaşık bin işçi hayatını kaybetti.

İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Merkezi'nin yayınladığı yıllık raporun verilerine göre en fazla ölümün yaşandığı şehir İstanbul.

İşkolları ise inşaat, enerji, maden ve tarım alanında. İş kazalarında bir yıl içerisinde en az 867 işçinin öldüğü

tahmin ediliyor. Yani her gün yaklaşık iki işçi işverenin yeterli güvenlik önlemini almaması nedeniyle ölüyor. Ölen işçilerin 384'ü 28-50 yaş arasında, 15'i ise on dört yaşın altında çocuklar.

Türkiye, işçi ölümlerinde Avrupa birincisi ve dünyada üçüncü!

Yasalar ise işçiyi korumaktan çok uzakken, AKP hükümeti iş güvenliğini sağlamayan patronlara göz yumuyor.

Barış için sokağa

Türkiye yeni yıla barış konusunda yeni vaatlerle girdi. Devletin ve onun bugünkü yürütmesi AKP hükümetinin Öcalan ile görüşmekte olduğu bir kere daha ilan edildi. Zaten görüşmeler hiç kesilmemişti. Şimdi devletin silah bırakma istediği ortaya çıktı. Kürt özgürlük hareketi silah bırakır mı, bırakmaz mı, bunun karşılığında ne ister bunlar onların bilecekleri konulardır.

İki şey birbirinden ayrılmıyor. Kürt sorununa çözüm ve barış. Barış olmadan Kürt sorununda çözüm olamaz.

Kürt sorunu nedir? En kısaca Kürt ulusunun kimliğinin tanınması. Bana göre kendi kaderini kendisinin tayin etmesi. Bugün Kürtlerin siyasal örgütlenmeleri ter-cihlerini Türkiye'de Türklerle birlikte yaşamak biçiminde şekillendirdiler. Ama "kendi kaderini tayin hakkı" ayrılma hakkını da içerir.

Kürt ulusunun kimliğinin tanınması ancak barışın sağlanması ile mümkün. Yıllardır küçümsenen Kürt özgürlük hareketi ile devlet arasında barış gerçekleşmeden, her iki tarafta bu barışın koşullarını benimsemeden barış olamaz ve dolayısıyla Kürt sorununa çözüm bulunamaz.

Kimileri Kürt özgürlük hareketine rağmen Kürt sorununun çözülebileceğini düşünüyor. Yanılıyorlar. Kürt sorununu ülkenin gündemine bu denli güçlü bir biçimde sokan Kürt özgürlük hareketidir ve bu nedenle onsuz bir çözüm olamaz.

Bugün bir kere daha ortaya çıktı ki bugün Kürt sorununun çözülmesi, barışın kazanılması için devlet adına AKP hükümeti ile Kürt ulusu adına Kürt özgürlük hareketinin anlaşmaları gerekir. İki tarafın temsilcileri bunlar. Şimdi görüşüyorlar ama henüz anlaşma noktasında değiller.

Ortada bir büyük eksiklik var. Türk tarafında barış için büyük, güçlü bir hareket yok. Şimdi devrimci sosyalistler için temel görev bu hareketi inşa etmektir. Yüzbinler İstanbul'da "barış" diye yürürse çözüm kolaylaşır.

Doğan Tarkan

Öğrencilerin mücadelesi kazanabilir

Öğrenci eylemlerine yönelik polis şiddeti ilk kez karşılaştığımız bir durum değil. Ancak ODTÜ ile başlayan sürecin Beyazıt'ta her zaman yaşananlardan ya da iki yıl önce Dolmabahçe'deki rektörler zirvesi protestosundan farklı dinamikleri harekete geçirdiği çok açık.

Farkı ODTÜ'nün en yüksek puanlı ve en iyi birkaç yüzüncü üniversite olmasında değil elbette. Polis şiddetinin ardından eylemler hızla başka üniversitelere de yayıldı.

Uzun yıllardır öğrenci hareketliliğinin olmadığı İTÜ, MSGSÜ, GS üniversitelerinde çoğunluğu örgütsüz yüzlerce öğrenci hükümet kanadının ve rektörlerin ODTÜ'lü öğrencilere yönelik saldırgan tutumuna karşı okullarının içinde eylemler yaptılar, dayanıştılar.

AKP'liler tarafından üretilen ODTÜ'de öğrencilerin 'karanlık güçler tarafından' harekete geçirildiği, cam kırıp banka soydukları, polisi dövdükleri ve kendilerini dövmesi için kışkırttıkları, bıçakla gezdikleri gibi saldırgan argümanlara karşı ODTÜ'lülerle dayanışmak önemli, ancak yetmez. Öğrenim döneminin sonuna yaklaşırken ortaya çıkan bu

ODTÜ'de yaşananlar, YÖK üniversitelerinde on yıllardır yaşanan polis şiddetinin devamı.

hareketlilik sömestr vesilesiyle kesintiye uğrar mı? Yoksa gösteriler devam eder mi bunları zaman gösterecek.

Oluşan bu havadan kitlesel bir öğrenci hareketinin doğması için imkanlar var. Ancak eylemlerin birkaç hafta medyada yer alan heyecanlı olaylar kategorisinden çıkıp harekete dönüşmesi için bu imkanı doğru politik söylemlerle değerlendirmek gerekiyor. Kapalı kapılar ardında devam ettirilen yeni YÖK tasarısı süreci öğretim görevlileri, asistanlar, üniversite personeli ve öğrenciler arasında uzun zamandır var olan bir rahatsızlığın kaynağı.

Geçen hafta yaşanan rektör ve karşı rektör açıklamaları bu rahatsızlığın somut yansımalarından biri. Üniversitelerin gerçek bileşenleri kendilerini temsil etmeyen açıklamalar yapan rektörlere karşı birlikte tutum aldı. Bu tutum neoliberalizmin üniversitelere dönük en keskin saldırısına yönelik olarak da devam etmeli. Ancak salt Erdoğan'ın demecilerini hedef almakla yetinmeyip sermayenin AKP aracılığıyla yapmaya hazırladığı saldırıya karşı da tepkisini ortaya koyan somut, politik, antikapitalist bir söylem mevcut imkanları doğru şekilde değerlendirerek kitleselleşir.

AKP patronların emrinde

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı tarafından yeni yılın asgari ücret miktarı açıklandı. Asgari ücret 2013'ün ilk altı ayında yüzde 4.1 ikinci altı ayında ise yüzde 4.4 zamlandı. Yani asgari ücret yeni yılda 739 lira olacak.

Türkiye İstatistik Kurumu'nun raporlarına göre bir işçinin hayatını sürdürebilmesi için gereken beslenme, barınma, ulaşım, sağlık gibi en temel ihtiyaçlarını karşılamak için aylık en az bin 25 lira harcama yapması gerekiyor.

Asgari ücret komisyonunda işçileri temsil eden Türk-İş günlük 1 lira zamma karşı çıkarken şunları söyledi:

"Asgari ücretin belirlenmesi çalışmalarında göz önünde tutulması gereken öncelikli husus, çalışanların karşı karşıya buldukları geçim koşullarıdır. Çalışanlara insan onurunun gerektirdiği yaşama düzeyini sağlayamaya yetecek asgari ücretin belirlenmesi, bu işle görevlendirilen Komisyonun gözetmesi gereken temel ilke ve anayasal zorunluluktur. Ancak asgari ücret belirlenirken "çalışanların" değil "işverenlerin" durumu dikkate alınmış ve talepleri belirleyici olmuştur."

Halk yeni anayasa istiyor, meclis ters istikamette

Halk, demokratik ve özgürlükçü bir anayasa istiyor. Mecliste ise yeni anayasa görüşmeleri tıkandı.

CHP ve MHP, askerler tarafından yapılan eski anayasaların ruhunu savunarak yeni anayasa da Türk kimliğinin ve anadil yaşayışının korunmasını isteyerek ilk engeli koymuştu.

AKP ise yeni anayasada başkanlık sistemini önerdi. CHP buna karşı çıktı. Sonuç yeni anayasa çalışmalarının fiilen tıkanması oldu.

Gerek hükümet gerekse muhalefetteki egemen sınıf

partilerinin süreci tıkayan tutumları, halkın beklentileri ile tamamen zıt davrandıklarını gösterdi.

2010 yılında gerçekleşen anayasa referandumunda yüzde 58 sivil, demokratik, özgürlükçü bir anayasaya 'evet' demiş, boykot eden Kürtler ve 'hayır' oyu verenlerin bir bölümü de 12 Eylül anayasasına karşı çıkmıştı. Yani toplumun ezici çoğunluğu ezilenlerin, emekçilerin, en alttakilerin haklarını koruyan, kimliklerini tanıyan ve eşitliğini kabul eden, askeri

vesayetinin bulunmadığı bir anayasa istiyor. Yeni anayasa-yaya dair en büyük beklenti Kürt sorununa kalıcı bir çözümlü getirmesi.

CHP ve MHP tam da buna karşı çıkıyor. Egemen sınıfın yönetme biçimlerinden biri olan başkanlık sistemi, AKP tarafından öne çıkarılırken halkın taleplerinin konuşulması engelleniyor.

Yeni anayasa meclise, egemen sınıfın partilerinin insafına bırakılamaz. 12 Eylül yasaları hala uygulanıyor ve yenisini bekleyecek tahammülü-

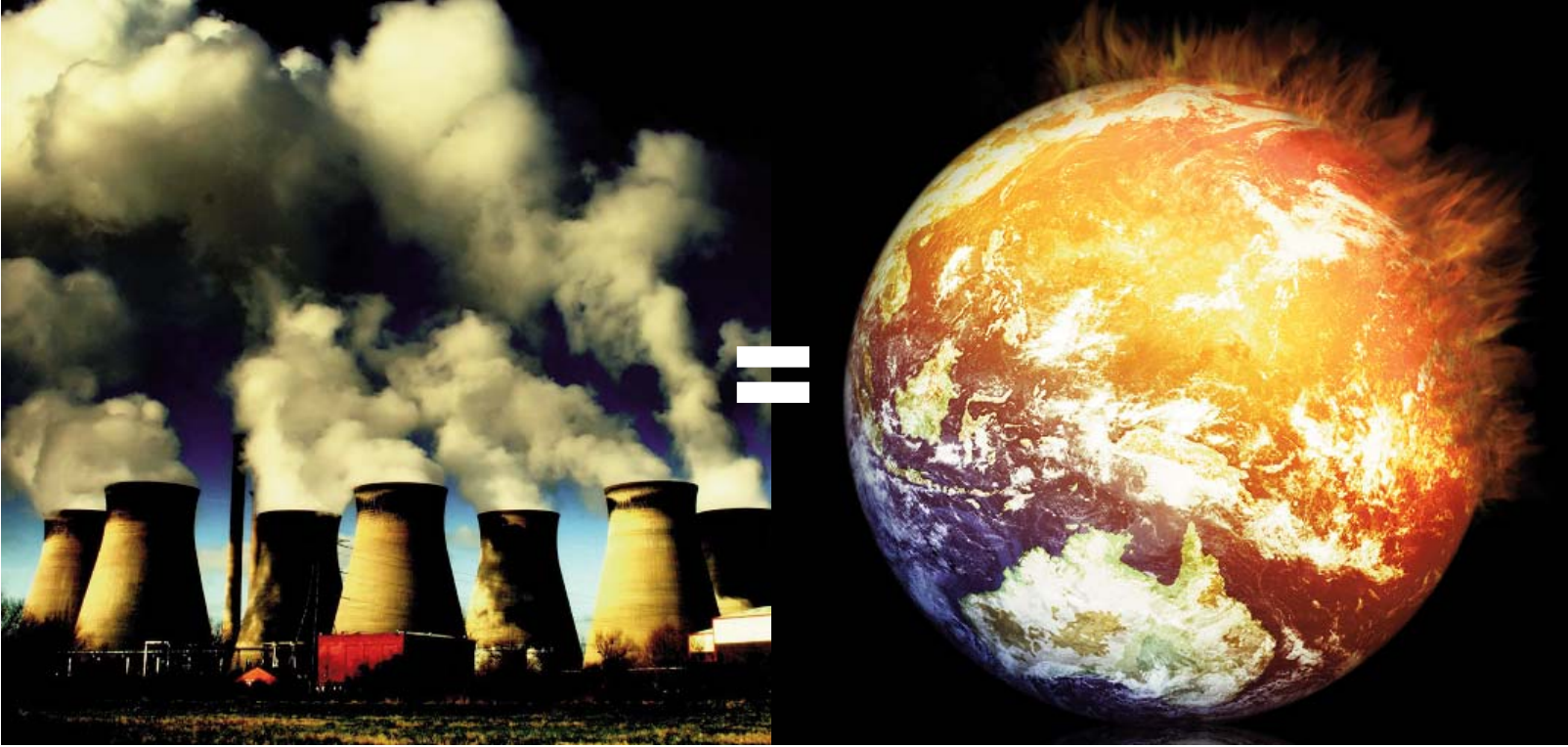
müz kalmadı. AKP, CHP ve MHP'nin uzlaşması sonucu ortaya çıkacak bir metin demokratik talepleri karşılamaz. 2 yıl önce darbe anayasasına isyan eden emekçiler, ezilenler, gerçek demokrasi isteyenler, yeni anayasada halkın demokratik taleplerinin yer alması, tıkanan sürecin önünü açılması için yeneden seslerini yükseltmeli. Yeni anayasa için oluşturulan demokratik kampanya ve birlikler sürecin önünü açmak için güçlerini birleştirerek harekete geçmeli.

SURİYE HALKININ YANINDAYIZ PLATFORMU: Esad rejimini silahlandıran Putin'i protesto ediyoruz!

Gün: 15 Ocak Yer: İstanbul Rusya Büyükelçiliği önü, İstiklal caddesi, Beyoğlu Saat: 10.00 www.15mart.org

DSİP'e üye ol, dünyayı birlikte değiştirelim: 0531 451 62 51 / 0555 637 24 50 www.dsip.org.tr

İklim değişikliğini durdurmanın yolu antikapitalist mücadele

2013 en sıcak yıl olabilir

Yapılan son ölçümlerde elde edilen veriler tek bir sonuca işaret ediyor: Henüz başında olduğumuz 2013 yılı sıcaklık ölçümlerinin yapılmaya başlandığı 1850'den bu yana dünyanın gördüğü en sıcak yıl olabilir.

Kayıtlara göre son 162 yıl arasında en sıcak 12 yılın 11'i 2001'den bu yana yaşandı. Yani dünyanın ısı gözle görülür düzeyde bir hızla artıyor.

Son yüzyılda canlı yaşamını mümkün kılan dünyanın ısı 1,5 derece arttı. Bilim insanları

sıcaklık artışı 2 derecenin altında tutulmadığı takdirde geri dönülemez noktaya varacak bir eşğin geçileceğinden bahsediyordu.

2012 yılı biterken ortaya çıkan bir bilimci ısı artışını 2 derecenin altında tutmanın artık bir hayal olduğunu söylüyor. Onları karamsarlığa iten devletlerin umursamaz tutumu.

1997 yılında küresel ısınmaya yol açan karbondioksidi sınırlamaya dönük ilk iklim anlaşması Kyoto Protokolü ortaya

çıkıyordu. Geçen 15 yılda anlaşmaya taraf olan Türkiye gibi bir çok devlet pratik önlemler almazken, ABD'nin başını çektiği ve iklim değişikliğinde büyük sorumluluk taşıyan devletler protokole imza dahi atmadı.

2012'nin sonunda Katar'da toplanan iklim konferansından ise hiçbir sonuç çıkmadı. Kapitalist sistem kendi yarattığı felaketi önlemek için sorumluluk almayı reddediyor.

Kapitalist sınıfın insanlığa ve canlı yaşamına ihaneti sonucu

yüzyılın sonunda ısı 5-6 derece artan dünya bir cehenneme dönüşecek.

O güne kadarsa seller, fırtınalar, kuraklık, susuzluk ve öngörülmemen birçok iklim felaketi hayatı yaşanmaz hale getirecek.

Savaşırsız, sömürsüz, sınırsız yeni bir dünya isteyen bizlerin küresel ısınmayı durduracak önlemleri aldırarak devletleri zorlayan kitlesel mücadeleleri inşa etmekten başka yolu yok.

Felaketi durdurmak için ne yapılmalı?

- Kömür, petrol ve doğal gaz kullanımını radikal ölçüde kısılmalı.
- Yeni termik santral inşaatlarını durdurulmalı, çalışanların kapısına kilit vurulmalı.
- Güneş ve rüzgar enerjisi gibi temiz enerji kaynaklarını kullanılmalı.
- Bireysel taşımacılık kısıtlanmalı, toplu taşımacılık yaygınlaştırılmalı.
- Evleri, sokakları, şehirleri baştan aşağı yenileyerek enerji tasarrufu sağlanmalı.

İklim işleri işsizliği yok etmenin de yolu

Dünya bir yandan iklim felaketleriyle boğuşuyor. Diğer yandaysa milyonlar işsiz ve aç. Küresel ısınmaya karşı etkin tedbirlerin alınması canlı yaşamının sürmesini güvence altına alacağı gibi işsizliği yok etmenin en gerçekçi yoludur.

Küresel ısınmayı durdurmak için enerji kaynaklarını ve üretimi baştan aşağı değiştirmek, bütün binaları yalıtım, hayatın her alanında enerji tasarrufu sağlayacak teknolojileri uygulamak gerek. Toplu taşımacılığı yay-

gınlaştırmak için tren yolları, metro ağları yaratmalıyız. Bu çok sayıda yeni işin doğması anlamına geliyor. İşsizlik sorunu böyle çözülebilir, milyonların içinde bulunduğu olumsuz yaşam koşulları düzeltilir.

İklim değişikliği her ülkeden milyonlarca işçinin katıldığı bir emek seferberliği ile durdurulabilir. Devletleri sorumluluk almaya, dev kamu yatırımları yapmaya zorlayacak olan güç, her gün hayatı yeniden üreten işçi sınıfı elinde duruyor.

2013 marksizm

18-23 NİSAN • İSTANBUL

www.marksizm.biz ■ Düzenleyen: DSİP

Yeni sayı 15 Ocak'ta bayilerde!

Egemen sınıf nasıl yönetiyor?

Yaygın görüş, egemen sınıfın iktidarını polis ve ordu zoruyla sağladığı yönündedir.

Oysa, egemen sınıfın iktidarının sürekliliğini sağlayan en önemli öge, fikirleridir. Bu fikirlerinin yaygınlığıdır. Bu fikirlerin milyarlarca insan üzerindeki etkisi olmasa, yaklaşık 200 devletten, yaklaşık 30 milyon polis ve askerden ibaret olan şiddet aygıtının dağıtılması hepi topu bir gün sürer.

Dünya nüfusunun yarıya yakını işçilerden, yoksullardan ve onların ailelerinden oluşuyor. Geri kalan nüfusun yarısı da yoksul, küçük mülk sahiplerinden. 3,5 milyar insana karşı, 30 milyonluk bir şiddet gücünün hiçbir caydırıcılığı olamazdı. Eğer işin içinde fikirlerin bölücü etkisi olmasaydı.

Fikirlerin gücü işçi sınıfının ideolojik, politik ve örgütsel olarak parçalamasında, günlük ve tarihsel çıkarların algılanmasında yarattığı çarpıtıcı etkide belirginleşir.

İşçiler, milletlere göre bölünür.

Dinlere göre, cinsiyet ve cinsel yönelimlere göre bölünür.

Siyasi görüşlere göre bölünür.

Bu bölme sürecinin gücü, egemen sınıfın entelektüel üretim araçları üzerindeki denetiminde kaynaklanır. Üretim araçlarının sahibi olan, entelektüel üretim araçlarının da sahibidir. Bu neredeyse sınırsız bir medya gücü, ilkokuldan üniversitelere kadar müfredatı belirleme gücü, dini fikirleri kendi egemenliğinin sınırlarına hapsedme gücü demektir.

Egemen sınıf, bir gün egemen sınıfın bir parçası olacağını düşünen orta sınıflar, egemen sınıfa yakınlığıyla övünen sivil-asker üst bürokrasi ve egemen sınıfa akıl hocalığı yaptığını düşünürken aslında sadece onun fikirlerini yaygınlaştıran "düşünürler" aracılığıyla, yukarıdan aşağıya doğru fikirlerini her gün pekiştirmeye çalışır.

Bu fikirlerin özünde, kapitalist sistemin sonsuzdan gelip, sonsuza gittiği anlayışı yatar. İşçiler bu fikre ikna olduğu sürece, egemen sınıf rahattır. Tek tek işçiler değil ama büyük işçi yığınları artık böyle yaşamak istemiyoruz diye düşünmeye başladığında, ne medya gücü, ne rektörler sistemi, ne yargı bürokrasisi, ne mahkemeler, polis ve ordu şiddeti sistemin devamlılığını sağlayabilir.

Bu yüzden egemen sınıfın yönetme gücünün sınırını, işçi sınıfının mücadele düzeyi belirler. Her mücadele çünkü egemen sınıfın fikirler zincirinin bir halkasını parçalar.